

Arrest

nr. 220 472 van 30 april 2019
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verwerende partij geeft het volgende feitenrelaas weer:

“Verzoekster diende d.d. 23 september 2016 een visumaanvraag type C in bij de Belgische diplomatieke post in de Filipijnen.

De Belgische ambassade verleende een negatief advies. Bij beslissing van 25 oktober 2016 werd de afgifte van het ‘visum geweigerd.

Op 14 november 2016 diende zij opnieuw een visumaanvraag type C in bij de Belgische diplomatieke post in de Filipijnen. Opnieuw werd een negatief advies verleend, wat gevolgd werd door een beslissing tot weigering van de afgifte van het visum op 21 december 2016.

Verzoekster diende op 20 juni 2018 een visumaanvraag type C in, dat ditmaal gevolgd werd door een positief advies. De afgifte van het visum werd toegestaan op 21 augustus 2018 geldig tot 2 oktober 2018.

Voor verzoekster werd d.d. 12 september 2018 een aankomstverklaring opgesteld. Verzoekster was in bezit van een geldig paspoort en van een visum type C, geldig tot 2 oktober 2018.

Op 25 oktober 2018 werd te Ronse een aangifte van een verklaring van wettelijke samenwoning opgesteld tussen de heer D. G. en verzoekster.

Er werd d.d. 9 januari 2019 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal. In het kader van een onderzoek schijnsamenwoning tussen de heer D. G. en verzoekster is gelbeken dat verzoekster niet beschikt over een geldig verblijfsdocument. Haar visum type C is verlopen sedert 2 oktober 2018. Verzoekster zou zich na binnenkomst via Zaventem op 11 september 2019 hebben gevestigd bij de heer D. Aanvankelijk wilde zij één maand blijven en vervolgens terugkeren naar de Filipijnen, maar verkoos om een aanvraag gezinshereniging in te dienen vanuit België.

Op 9 januari 2019 werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13)."

Dit is correct.

1.2. De bestreden beslissing luidt:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan Mevrouw, die verklaart te heten

Naam: M.,

Voornaam: E.

Geboortedatum: 01.04.1983

Geboorteplaats: C. C.

Nationaliteit: Filipijnen

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone PZ Ronse op 09.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. Betrokkene werd gehoord op 09.01.2019 door de politiezone PZ Ronse en verklaart dat dat ze samenwoont met D. G. en dat ze een wettelijke samenwoning wenst te laten registreren. Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien, haar intentie tot wettelijke samenwoning, geeft hem/haar niet automatisch recht op verblijf. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij voert in haar eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Dit middel licht toe:

"Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar de Filipijnen terug te keren, ondanks het feit dat verzoekende partij in België een gezin vormt met haar partner.

Terwijl artikel 8 van het EVRM het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffende artikelen schendt.

Toelichting:

Verzoekende partij heeft steeds duidelijk aangegeven dat zij een feitelijk gezin vormt met haar partner, de heer D. G., die de Belgische nationaliteit bezit. Ze wonen samen te (...) en deden op 25.10.2018 op de gemeentelijke diensten een verklaring tot wettelijke samenwoning. Tot op heden mochten ze nog steeds geen beslissing van de gemeente ontvangen.

Bijgevolg is er dus ontegensprekelijk sprake van een voldoende hechte relatie die onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt. Zo verzoekende partij gedwongen het land dient te verlaten wordt desbetreffend artikel geschonden. De partner van verzoekende partij de heer D. oefent een zelfstandige activiteit uit waardoor hij onmogelijk het land kan verlaten.

Indien verzoekende partij toch verplicht zou worden het land te verlaten, zonder de zekerheid dat zij nadien haar familie hier terug zou kunnen vervoegen, dan zou dit een enorm grote impact hebben op haarzelf en haar familieleden, die op geen enkele manier als proportioneel kan worden aanzien met de administratieve handeling.

Gelet op het feit dat verzoekende partij in de procedure wettelijke samenwoning alle nodige formaliteiten vervulde en aantoonde, zou het niet proportioneel zijn om verzoekende partij te verplichten de aanvraag verder te zetten in het land van origine.

De schending van artikel 8 EVRM waarvan sprake in casu zou aldus de proportionaliteitstoets niet doorstaan.

Het middel is gegrond."

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

In dit geval rijst de vraag of de relatie die de verzoekende partij en haar partner heeft een door artikel 8 van het EVRM beschermde relatie is.

De bestreden beslissing stelt: *"Betrokkene werd gehoord op 09.01.2019 door de politiezone PZ Ronze en verklaart dat ze samenwoont met D. G. en dat ze een wettelijke samenwoning wenst te laten*

registreren. Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien, haar intentie tot wettelijke samenwoning, geeft hem/haar niet automatisch recht op verblijf."

In essentie haalt de verzoekende partij aan dat zij steeds heeft aangegeven dat zij een feitelijk gezin vormt met haar partner en op 25 oktober 2018 een verklaring van wettelijke samenwoning bij de gemeentediensten aflegden. De partner van de verzoekende partij is zelfstandige en kan België daarom niet verlaten. De bestreden beslissing brengt een scheiding van het gezin teweeg, wat disproportioneel is.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij met een visum C kort verblijf naar België is gekomen. Zij legde een aankomstverklaring af op 12 september 2018. Zij betwist niet dat haar visum is verstrekt. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Het besluit om een wettelijke samenwoning af te sluiten, dateert volgens de verzoekende partij van 25 oktober 2018, hetzij zeer kort voor het nemen van de thans bestreden beslissing van 9 januari 2019. De bestreden beslissing stelt correct dat de intentie om een wettelijke samenwoning aan te gaan geen automatisch recht van verblijf schept.

In het middel maakt de verzoekende partij geenszins duidelijk waarom zij een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven heeft door louter te verwijzen naar de gedane verklaring van wettelijke samenwoning van 25 oktober 2018. De Raad moet vaststellen dat het feitelijk samenleven van de verzoekende partij met haar partner op het ogenblik van de bestreden beslissing slechts van zeer korte duur was, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij verklaarde tijdens haar gehoor op 9 januari 2019 dat zij aanvankelijk maar één maand in België wenste te blijven om dan terug te keren naar haar herkomstland om een visum gezinshereniging in orde te brengen. Evenwel werd door haar partner beslist om dit vanuit België te doen. Verder wenste de verzoekende partij geen elementen kenbaar te maken over de rechtmatigheid van haar verblijf, familie- en gezinsleven. Op de vraag of er elementen haar onmiddellijke terugkeer in de weg staan, antwoordt zij negatief (zie administratieve rapport van 9 januari 2019).

De verwerende partij merkt dan ook terecht op in haar nota met opmerkingen:

"Zoals terecht werd gemotiveerd in de bestreden beslissing waarborgt artikel 8 EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven. (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43) Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, §81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43) De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

(...)

Het EHRM heeft bovendien verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet onderzocht worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan artikel 8, tweede lid EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM

onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, *Ahmut v. United Kingdom*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands*, §36), hetgeen geschiedt aan de hand van een fair balance-toets.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoekster verblijft illegaal in het land. Het betreft derhalve een eerste toelating.

(...)

In een geval dat zowel betrekking heeft op het gezinsleven, evenals op immigratie, zal de omvang van de verplichtingen van een Staat familieleden van personen die daar verblijven tot zijn grondgebied toe te laten afhangen van de specifieke omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang. Daarbij zal rekening moeten worden gehouden met de mate waarin het gezinsleven wordt effectief verbroken, de omvang van de banden met de Verdragsluitende Staat, de eventuele aanwezigheid onoverkomelijke hindernissen om het gezinsleven uit te bouwen of voor te zetten in het land van herkomst of elders, de vraag of er factoren aangaande immigratiecontrole spelen (bijvoorbeeld, een geschiedenis van schendingen van het vreemdelingenrecht) en overwegingen van openbare orde of het algemeen belang. Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, *Nunez v. Norway*, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, *Butt v. Norway*, 4 december 2012, n° 47017/09, §70)¹

Verzoeksters voorgehouden feitelijk gezinsleven werd in België ontwikkeld op het ogenblik dat zij zich bewust was of diende te zijn van haar illegale verblijfsstatus in België¹ en aldus niet anders kon dan zich ervan bewust te zijn dat het voortbestaan van dit voorgehouden feitelijk gezinsleven in het Rijk precair was.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat zij zich hiervan bewust was, nu het haar oorspronkelijk idee was om terug te keren naar de Filipijnen om van daaruit een aanvraag gezinshereniging in te dienen, maar dat ze uiteindelijk ervoor koos om dit vanuit België te zullen doen.

(...)”

De verzoekende partij heeft geen voortgezet verblijf, haar samenwonen is recent en zij wist dat zij slechts voor een kort verblijf was toegelaten in het Rijk. Verder reikt zij geen elementen, buiten het recent samenwonen, aan om aannemelijk te maken dat haar gezinsleven, gelet op de recente duur, beschermenswaardig is door artikel 8 van het EVRM, naast de vaststelling dat het professioneel leven van de partner hem niet verhinderde ook in het verleden de verzoekende partij op te zoeken in haar herkomstland. De verwerende partij merkt correct op dat zij evenmin een aanvraag gezinshereniging indiende. Haar verzoek voor een visum type D werd afgewezen zodat meteen is aangetoond dat de verzoekende partij wist dat zij een dergelijke aanvraag tot gezinshereniging in het buitenland moest indienen.

Het stuk dat de verzoekende partij neerlegt ter terechtzitting (een bijlage 19ter van 21 maart 2019) was de verwerende partij niet gekend en bestond niet voor het nemen van de bestreden beslissing. Dit doet geen afbreuk aan het gegeven dat de relatie recent is en het afsluiten van een wettelijke samenwoning niet van rechtswege een verblijfsrecht creëert. Deze elementen zijn niet van aard invloed te hebben op huidige geschil.

De verzoekende partij toont geen disproportionaliteit van de bestreden beslissing aan. Zij maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er wordt besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in deze zaak niet het geval is.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van: *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”*

Dit middel licht toe:

“Doordat het bevel niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd, vooral nu er nog geen beslissing werd genomen in de procedure tot het verkrijgen van een wettelijke samenwoningst.”

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aflevering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied te verantwoorden.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om aan verzoekende partij een bevel tot het verlaten van het grondgebied te betekenen :

“De betrokkene werd gehoord op 09.01.2019 door de politiezone PZ Ronse en verklaart dat ze samenwoont met D. G. en dat ze een wettelijke samenwoningst wenst te laten registreren.”

Deze stelling bevat foutieve informatie.

Verzoekende partij wenst immers geen wettelijke samenwoningst te laten registreren. Ze heeft zich reeds op 25.10.2018 begeven naar de gemeentelijke diensten om deze wettelijke samenwoningst te registreren. Op heden is ze nog steeds wachtende op de beslissing.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de schijn te wekken dat verzoekende partij de aanvraag tot wettelijke samenwoningst zou hebben aangevraagd nadat ze het Bevel om het grondgebied te verlaten zou hebben ontvangen. Dit is niet correct. Verzoekende partij formuleerde de aanvraag tot wettelijke samenwoningst reeds geruime tijd voor het bevel.

Gelet op hetgeen hierboven werd gezegd aangaande de hangende aanvraag tot wettelijke samenwoningst spreekt het voor zich dat bovenstaand element absoluut onvoldoende blijkt om een betekening aan verzoekende partij van een bevel tot het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen, hetgeen verder zal blijken uit onderstaand betoog. De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten is bijgevolg ondermaats.

Noch van deze procedure of haar persoonlijke integratie wordt enige melding gemaakt.

Het bevel bevat echter een zeer duidelijke standaard bepaling, helemaal niet toegepast op de persoonlijke situatie van verzoekende partij.

Klaarblijkelijk acht men het zelfs niet nodig te verwijzen naar deze elementen, ondanks hun gewichtige impact op het verblijfsstatuut van verzoekende partij.

Uit het bevel zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verplicht is rekening te houden. Het betreft duidelijk louter een standaard formulering daar ze niet eens de moeite hebben gedaan het gezinsleven van verzoekende partij daadwerkelijk te toetsen

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In dit geval geeft de bestreden beslissing de juridische grondslag weer: artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft de feitelijke redenen weer: verzoekende partij is niet in het bezit van documenten, vereist door artikel 2 van de Vreemdelingenwet omdat zij niet over een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie beschikt.

Verder wordt er rekening gehouden met de elementen die verzoekende partij verklaarde tijdens haar gehoor: een intentie om een wettelijke samenwoning aan te gaan geeft verzoekster niet automatisch het recht op verblijf. De toepassing van artikel 8 van het EVRM wordt vermeld. Ook bevat de bestreden beslissing de motieven over het onderzoek in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103), temeer artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht opleggen, wel een onderzoeksplicht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht is niet geschonden. De juridische en feitelijke grondslag worden afdoende duidelijk weergegeven.

De bestreden beslissing wordt inhoudelijk bekritiseerd. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In eerste instantie stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing onjuist is gemotiveerd omdat er enkel wordt gesproken van haar wens tot registratie terwijl zij al een verklaring van wettelijke samenwoning bij de diensten van de stad heeft afgelegd. Dit laatste is correct maar niet relevant. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was er geen aanvaarding van de verklaring van de wettelijke samenwoning omdat een onderzoek naar schijnsamenwoning liep. Uit de gehele lezing van de bestreden beslissing kan geenszins afgeleid worden dat een schijn wordt opgewekt dat de registratie pas zou zijn aangevraagd na het nemen van de bestreden beslissing. Dit is een subjectieve lezing van de bestreden beslissing. Het bekritiseerd motief handelt over de verklaring van de verzoekende partij zelf ter gelegenheid van haar gehoor op 9 januari 2019. Voorts kan niet ingezien worden hoe een afgelegde vraag tot registratie enig verschil kan uitmaken voor het nemen van de bestreden beslissing. Uit de brief van 21 november 2018 van de Dienst Vreemdelingenzaken, gericht naar de ambtenaar van de burgerlijke stand, blijkt duidelijk dat de verwerende partij een uitgebreide analyse maakte van het gezin en dat rekening is gehouden met de afgelegde aanvraag, dit in het kader van het al dan niet bestaan van een schijnsamenwoning.

Voorts blijkt niet dat de verzoekende partij haar integratie heeft kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te houden.

De feitenvinding vindt steun in het administratief dossier. De verzoekende partij reikt evenmin een wettelijke bepaling aan ter ondersteuning van het betoog dat het legaal verblijf tijdens het afsluiten van de wettelijke samenwoning haar een recht op verblijf zou geven. Verzoekster weerlegt niet dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen geldig visum had en illegaal in het Rijk verbleef.

In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing niet motiveert over het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat overigens een onderzoek (en geen motivering)

vergt van het bestuur, is deze stelling foutief. De bestreden beslissing stelt duidelijk dat de verzoekende partij geen minderjarige kinderen heeft in België en verklaarde geen medische problemen te hebben. Dit is correct en vindt steun in het administratief dossier. Ook werd het gezinsleven van de verzoekende partij in acht genomen in de bestreden beslissing (zie bespreking eerste middel). Aan de onderzoeksplicht, opgelegd door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, werd voldaan.

Voor wat de schending van de rechten van verdediging betreft, voert de verzoekende partij aan dat dit geschonden is door een gebrek, een onduidelijkheid en een dubbelzinnige motivering. Zij voert geen andere grieven aan dan het voorgaande en maakt geenszins de schending van de rechten van verdediging aannemelijk.

De bestreden beslissing steunt op een juiste feitenvinding, bevat een correcte beoordeling en is kennelijk redelijk. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel licht toe:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken melding zal gekregen hebben van de hangende procedure tot aanvraag van een wettelijke samenwoning en toch nog beslist heeft een bevel om het grondgebied aan verzoeker te betekenen.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft het bevel afgeleverd zonder enige motivatie.

Er werd enkel gesteld

“betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie”

De beslissing om verzoekende partij te bevelen het grondgebied te verlaten ingevolge illegaal verblijf tart alle verbeelding wetende dat verzoekende partij inmiddels een aanvraag tot wettelijke samenwoning heeft ingediend met haar partner D. G., die de Belgische nationaliteit bezit.

Het afgeleverde bevel tot het verlaten van het grondgebied dient dan ook te worden vernietigd om de volgende redenen:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Het middel is gegrond.”

2.3.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931), wat niet het geval is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken. De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De Raad verwijst naar de bespreking van het tweede middel. Er is vastgesteld dat de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze is genomen. Zoals eerder gesteld, heeft het feitelijk gegeven dat de verklaring tot wettelijke samenwoning werd afgelegd bij de diensten van de stad op 25 oktober 2018 geen relevantie op huidig geschil. Of het om een wens gaat of het afleggen van de verklaring, is in dit geval niet relevant. Ook een registratie van een wettelijke samenwoning op zich leidt niet tot automatisch tot de toekenning van een verblijfsrecht. De verzoekende partij toont dit evenmin aan. Er kan geen onbehoorlijk bestuur in hoofd van de verwerende partij worden vastgesteld.

Dit middel is ongegrond.

2.4. De stukken die de verzoekende partij toevoegt aan het verzoekschrift, doen geen afbreuk aan het voorgaande. Zij zijn gekend in het administratief dossier.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN